

Mária Erzsébet otthonában mondja el ezt a dicséretet. Akkor ment oda, amikor meglátogatta őt az angyal, és elmondta neki az örömhírt: nemsokára ő fogja megszülni Isten Fiát. „Hogyan lehetséges ez?” – kérdezte. Úgy, hogy Istennek semmi sem lehetetlen: Ő Erzsébettel is csodát tett.

De nem csak a csoda (és nem is csak a rokonság) köti össze őket. Ami történt velük, mindkettőjükkel, az Isten üdvözítő tervével, annak a megvalósításával, a Megváltó érkezésével kapcsolatos. Erzsébet azt fogja megszülni, aki „az Úr előtt jár, hogy elkészítse útjait” (Lk 1,76), Mária pedig magát az Urat.

Ami itt történik, még az első karácsony előtt történik, mégis „karácsony után”, mivel Jézus Krisztus lejött a földre: még Mária méhében van, de valóságosan itt van. Amikor találkoznak, Őt magasztalják közösen: János, aki „már anyja méhében betelik Szentlélekkel” (1,15), boldogan megmozdul, amikor Jézus a közelébe ér – erre a Szentlélek készítette, mert Ő Jézus Krisztust dicsőíti (Jn 16,14). Erzsébet Máriát áldottnak és „az én Uram anyjának” nevezi (1,43). Mária pedig – mint akihez „legközelebb” van a Megváltó – dicséri az Urat az egész valójával: „Magasztalja *lelkem* az Urat, és az én *szellemem* ujjong Isten, az én Megtartóm előtt.”

„Rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára” – nem szeretünk megalázottak lenni, nem szeretjük, ha mások uralkodnak rajtunk, inkább mi akarunk uralkodni. Ez az alaptermészetünk, de nem ez az a megalázottság, amire Isten rátekint. Harcolunk a megalázottság ellen, de „nem kapjuk meg, mert nem kérjük” (Jak 4,2). Lehet kérni is, úgy, ahogyan Anna tette, hogy amit ad, az legyen az Ő szolgálatára, az Ő dicsőségére (1Sám 1). Mária is csak ezt kérte: „történjék velem a te beszéded szerint” (Lk 1,38). Az ilyen kérés nem a megalázottságból, hanem az alázatból fakad, és közben megtapasztalom, hogy Isten, aki jobban megalázhatna, mint bárki más, nem teszi – hanem felemel, és „boldognak mondanak”.

„Nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az Ő neve” – ez a lényeg, erről kell(ene) szólnia minden bizonyágtételnek, akár a megtérésemről beszélek, akár arról, amit később tett velem. Mi is csak ezért ismerhettük meg Krisztust, mert Istennek semmi sem lehetetlen. (Mt 19,25–26: „Akkor ki üdvözülhet? ...”). Nekünk lehetetlen, csak Ő tudja ezt megtenni, mert ehhez a bűnt kellett eltörölni. Ezért jött Jézus: hogy áldozatával eltörölje a bűnt (Zsid 9,26) és elvegye a bűnöket (1Jn 3,5).

„Irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön”: minden embernek Isten irgalmára, bocsánatára van szüksége, de csak az kapja meg, aki Őt féli. Aki tiszteli, imádja, szereti Őt. Mária is Isten irgalmát tapasztalta meg. Az, hogy ezzel magát is istenfélőnek mondja, nem büszkeség, hanem vallomás: „Őt szeretem” (mint a menyasszony az Énekek Énekében).

Akik büszkék, azokat szétszórja Isten; akik hatalmasok, azokat előbb-utóbb „ledönti a trónjukról”, a megalázottakat (akiket emberek aláztak meg) felemeli: ezt nemcsak azért teszi, hogy megmutassa, hogy Ő a hatalmas, hanem azért is, hogy azok megismerjék Őt: megalázzák magukat és ez indítsa őket dicséretre (Dán 4,34); bízzanak benne, szeressék Őt, hálások legyenek neki. – „Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel”, és ezért tanítja, hogy „ne aggodalmaskodjatok”.

Az ószövetségi biztatások (bizonyágtételek) Isten irgalmáról, ígéreteiről, a bizalomról, hogy beteljesíti..., arról, hogy igazságos – Mária számára ez mind személyes valóság lett, amikor megfogant benne Jézus, és erről szól az ő bizonyágtétele. „Felkarolta szolgáját, Izráelt... amint kijelentette.” Nem önmagáról beszél, ő továbbra is egy alázatos, megalázott valaki. Isten ígéreteiről és cselekedeteiről beszél, és ezzel azt üzeni, hogy mindenki – mi is – imádjuk ezt az

Istent. Akit Ő elküldött a földre, Jézus Krisztus, nekünk is ajándék, és mi is csak alázatosan fogadhatjuk el.

2Kor 1,20

Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne [Krisztus Jézusban] van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.